

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Aleny Pavlíčkové ve věci

žalobkyně: **Regionální rada regionu soudržnosti Jihovýchod**
sídlem Kounicova 271/13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo financí**
sídlem Letenská 15, 118 10 Praha 1

za účasti: **Thermal Pasohlávky, a. s., IČO 277 14 608**
sídlem č.p. 1, 691 22 Pasohlávky
zastoupena advokátem Mgr. Marianem Jeřábkem
sídlem Jakubské náměstí 580/4, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2017, č. j. MF-909/2017/1203-RK, a
proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2016, č. j. MF-58348/2015/1203-14

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2017, č. j. MF-909/2017/1203-RK, ve znění
rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2017, č. j. MF-909/2017/1203-4-RK, je nicotné.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

- II. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2016, č. j. MF-58348/2015/1203-14, se odmítá.
- III. Žalobkyni se vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč.
- IV. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- V. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Podanou žalobou napadla žalobkyně rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2017, č. j. MF-909/2017/1203-RK (dále jen „rozhodnutí o rozkladu“). Tímto rozhodnutím byl zamítnut rozklad žalobkyně proti výroku III. rozhodnutí ze dne 29. 11. 2016, č. j. MF-58348/2015/1203-14 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým žalovaný uložil žalobkyni povinnost zaplatit náklady řízení ve výši 586 341 Kč. Rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2017, č. j. MF-909/2017/1203-4-RK, bylo rozhodnutí o zamítnutí rozkladu opraveno; oprava spočívala v nahrazení mylného označení podatele rozkladu v záhlaví rozhodnutí o rozkladu.
2. Samotné prvostupňové rozhodnutí se týkalo sporu mezi žalobkyní a osobou zúčastněnou na řízení z veřejnoprávní smlouvy o poskytnutí dotace z Regionálního operačního programu NUTS 2 Jihovýchod ze dne 12. 6. 2013 na projekt č. CZ.1.11/2.1.00/08.01122 (dále jen „veřejnoprávní smlouva“). Výrokem I. prvostupňového rozhodnutí pak žalovaný stanovil povinnost poskytnutí dotace osobě zúčastněné na řízení ve výši 11 602 792,40 Kč a výrokem II. prvostupňového rozhodnutí žalovaný zamítl návrh navrhovatele co do výše 124 017,60 Kč.

II.

Obsah žaloby a související vyjádření

3. Ve svém podání žalobkyně konstatuje, že rozhodnutí ze dne 29. 11. 2016, č. j. MF-58348/2015/1203-14, napadla u Městského soudu v Praze již dříve žalobou, která je projednávána v řízení vedeném pod sp. zn. 5 Af 5/2017.
4. Žalobkyně dále označuje výroky I. a II. prvostupňového rozhodnutí za nezákonné, neboť jsou v rozporu s platnou právní úpravou a sjednanými smluvními podmínkami. Plně přitom odkazuje na svoji žalobu a doplnění žaloby ve věci vedené pod sp. zn. 5 Af 5/2017.
5. Žalobkyně zdůrazňuje, že rozhodnutí o nákladech řízení je odvozeno od rozhodnutí ve věci samé, neboť je spojeno podle § 141 odst. 11 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), s úspěchem ve věci samé. Označuje-li proto žalobkyně výroky I. a II. prvostupňového rozhodnutí za nezákonné, nemůže souhlasit ani s výrokem III. dotčeného rozhodnutí. Navrhuje přitom, aby soud postupoval podle § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

6. Žalobkyně ve světle shora uvedeného navrhuje, aby soud zrušil jednak výroky I.-III. rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2016, č. j. MF-58348/2015/1203-14, a jednak rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2017, č. j. MF-909/2017/1203-RK.
7. obě napadená rozhodnutí zrušil s tím, že žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení.
8. Ve svém vyjádření žalovaný uvádí, že trvá na závěrech obsažených v napadených rozhodnutích a plně na ně odkazuje.
9. Podle žalovaného lze z §10b odst. 3 zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“), dovodit, že nelze proti rozhodnutí ve sporech z právních poměrů při poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci podat odvolání ani rozklad. Podle žalovaného tak výroky I. a II. prvostupňového rozhodnutí nebylo možné napadnout opravným prostředkem.
10. Pokud jde o výrok III. prvostupňového rozhodnutí, odkazuje žalovaný na § 79 odst. 2 správního řádu, podle kterého je rozhodnutí o nákladech řízení možné vydat samostatně. Z toho žalovaný rovněž dovozuje, že je možné podat opravný prostředek pouze proti nákladovému výroku, a to i za situace, kdy proti rozhodnutí v meritu věci podat opravný prostředek možné není. Odkazuje přitom na „[...] *rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 4 As 68/2016 ze dne 30. 9. 2014*“.
11. Žalovaný proto soudu navrhuje, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.
12. V replice žalobkyně uvádí, že § 79 odst. 2 správního řádu, kterým žalovaný odůvodňuje samostatnost rozhodnutí o nákladech řízení ve sporu z veřejnoprávní smlouvy, se nachází v části druhé správního řádu, která se dle § 170 správního řádu v případě veřejnoprávních smluv a řešení sporů vznikajících v jejich rámci použije pouze přiměřeně.
13. Dále dle žalobkyně podle § 141 odst. 1 správního řádu se spory z veřejnoprávních smluv řeší ve sporném řízení, tj. v jiném typu řízení, než je klasické správní řízení dle části druhé správního řádu, kde náklady řízení nejsou odvozovány od úspěchu ve věci samé. Z toho samého důvodu je § 141 správního řádu obsažen v hlavě třetí správního řádu nazvané „*Zvláštní ustanovení o správním řízení*“, která mají přednost před ustanoveními části druhé správního řádu a proto se ustanovení části druhé správního řádu mohou použít pouze „*přiměřeně*“ a nikoliv „*obdobně*“, tj. v plném rozsahu.
14. Podle žalobkyně nelze od sebe oddělovat výrok ve věci samé a rozhodnutí o nákladech řízení i z toho důvodu, že by tím byla krácena možnost toho, kdo se brání vůči správnímu rozhodnutí ve sporném řízení, bránit se i proti rozhodnutí ohledně nákladů řízení, neboť než by se rozhodlo o věci samé v rámci správní žaloby, uplynula by lhůta pro podání řádného opravného prostředku v rámci výroku napadeného rozhodnutí ohledně nákladů řízení a tím i možnost podání následné žaloby podle s. ř. s. Žalobkyně by tak přišla nesprávnou aplikací zákona o možnost změny i rozhodnutí o nákladech řízení, což je porušení zásady právního státu, práva na spravedlivý proces a právní jistoty.
15. Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že se plně ztotožňuje s názorem žalovaného a rovněž odkázala na svoje vyjádření ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 5 Af 5/2017. Osoba zúčastněná na řízení navrhuje, aby Městský soud v Praze žalobu zamítnul.

III. Posouzení žaloby

16. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
17. Přestože žalobkyně nařízení jednání požadovala, soud rozhodl v souladu s § 76 odst. 2 s. ř. s. bez nařízení jednání.
18. Žaloba je důvodná.
19. Podle § 159 odst. 1 správního řádu: *„Veřejnoprávní smlouva je dvoustranný nebo vícestranný úkon, který zakládá, mění nebo ruší práva a povinnosti v oblasti veřejného práva.“*
20. Podle § 10b odst. 1 písm. a) zákona o rozpočtových pravidlech: *„Spory z právních poměrů při poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci rozhoduje podle správního řádu [...] Ministerstvo financí, je-li jednou ze smluvních stran kraj, svazek obcí, jehož členem je hlavní město Praha, nebo Regionální rada regionu soudržnosti [...]“*.
21. Podle § 10b odst. 3 zákona o rozpočtových pravidlech: *„Proti rozhodnutí vydanému podle odstavce 1 nelze podat odvolání ani rozklad.“*
22. Podle § 76 odst. 2 věta první s. ř. s.: *„Zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu.“*
23. Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.: *„Nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže [...] soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat [...]“*.
24. Úvodem zdejší soud zdůrazňuje, že zákon o rozpočtových pravidlech je ve vztahu k obecné regulaci správního řádu úpravou speciální; jeho § 10b jako *lex specialis* proto vylučuje pro nynější věc jakékoliv úvahy o aplikaci § 169 odst. 1 a 2 správního řádu.
25. Dále v projednávané věci není pochyb o tom, že dotčená smlouva o poskytnutí dotace byla veřejnoprávní smlouvou ve smyslu § 159 odst. 1 správního řádu, resp. smlouvou o poskytnutí dotace ve smyslu § 10b odst. 1 zákona o rozpočtových pravidlech.
26. Podle § 10b odst. 3 zákona o rozpočtových pravidlech řádu proti rozhodnutí vydávanému podle odstavce 1 téhož ustanovení (o sporu z veřejnoprávní smlouvy) nelze podat odvolání ani rozklad. Toto pravidlo tedy vylučuje řádný opravný prostředek v případě rozhodnutí, jehož předmětem je spor z veřejnoprávní smlouvy o dotaci. Nevylučuje se však mimořádný opravný prostředek ani dozorčí prostředek, tedy obnova řízení a přezkumné řízení.
27. Podle § 141 odst. 1 správního řádu se o sporu z veřejnoprávní smlouvy vede sporné řízení. Ve sporném řízení lze uložit k náhradě náklady úspěšného účastníka řízení tomu neúspěšnému (viz § 141 odst. 11 správního řádu). Nákladový výrok, resp. rozhodnutí o nákladech řízení, je tedy podmíněné výrokem ve věci, pročez musí sledovat případný vývoj tohoto výroku.
28. Pokud je o nákladech řízení rozhodnuto spolu s meritem věci, pak by nebylo účelné, aby byl podmíněný výrok o nákladech řízení nadále projednáván v jiném režimu než samotné

meritum. Jiný výklad by byl v rozporu se zásadou procesní ekonomie, neboť by vedl k nedůvodnému rozčlenění podmiňujícího a podmíněného výroku do dvou samostatných řízení. To by způsobovalo i velké praktické obtíže, například při nakládání se spisem.

29. Jakkoliv by tedy z prostého jazykového výkladu § 10b odst. 3 ve spojení s § 10b odst. 1 písm. a) zákona o rozpočtových pravidlech bylo lze dovodit, že proti nákladovému výroku rozhodnutí o sporu z veřejnoprávní smlouvy, by bylo možné podat řádný opravný prostředek, jak proponuje žalovaný, ve skutečnosti je třeba tuto argumentaci odmítnout s ohledem na shora předestřený výklad.
30. Lze proto uzavřít, že ani proti nákladovému výroku rozhodnutí o sporu z veřejnoprávní smlouvy nelze podat řádný opravný prostředek podle § 10b odst. 3 zákona o rozpočtových pravidlech. Důsledkem vydání rozhodnutí o opravném prostředku proti rozhodnutí správního orgánu za situace, kdy opravný prostředek není přípustný, je nicotnost rozhodnutí o tomto opravném prostředku. (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2009, č. j. 3 As 1/2009- 171, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu 30. 10. 2003, č. j. 5 A 153/2002-33). Uvedené závěry lze plně aplikovat i v nyní posuzované věci – ministr financí věcně rozhodoval o rozkladu, který nebyl podle § 10b odst. 3 zákona o rozpočtových pravidlech vůbec přípustný; rozhodnutí žalovaného je tedy nutno považovat za nicotné, neboť ministru financí nenáležela pravomoc věcně rozhodovat o rozkladu, který nebyl přípustný.
31. Podle § 76 odst. 2 s. ř. s. jsou správní soudy povinny zohlednit nicotnost rozhodnutí i bez odpovídající námitky účastníků řízení. Soud proto rozhodnutí o rozkladu prohlásil za nicotné, ačkoliv žádná ze stran takový postup nenavrhovala.
32. Pouze pro úplnost se pak dodává, že odkaz žalovaného na rozhodnutí Městského soudu v Praze „[...] č. j. 4 As 68/2016 ze dne 30. 9. 2014 [...]“ považuje soud za nesrozumitelný. Žádné takové rozhodnutí totiž neexistuje. Pod žalovaným zmiňovanou spisovou značkou se vedlo řízení u Nejvyššího správního soudu, které se ovšem týkalo zcela jiné záležitosti (správního deliktu podle zákona o veřejných zakázkách). Navíc tento rozsudek byl vydán v jiný den. U Městského soudu v Praze bylo vedeno řízení pod sp. zn. 4 A 68/2016, avšak i toto řízení se týkalo zcela jiné záležitosti (zajištění cizince za účelem jeho správního vyhoštění). I rozsudek v této věci byl krom toho vydán ve zcela jiný den. Rovněž ani kombinace jiných čísel (např. 4 As 86/2016 nebo 4 A 86/2016) nevede k rozhodnutí, které by bylo v projednávané věci relevantní. Soud se proto tímto argumentem žalovaného nezabýval. Krom toho, i kdyby existovalo takové rozhodnutí zdejšího soudu, jak zmiňuje žalovaný, je nezbytné zdůraznit, že v projednávané věci by jím soud stejně nebyl vázán.
33. Dále pokud jde o žalobu proti prvostupňovému rozhodnutí, jak již bylo řečeno, žalobkyně napadla prvostupňové rozhodnutí samostatnou žalobou. Tato žaloba byla Městskému soudu v Praze doručena dne 31. 1. 2017. V nyní projednávané věci přitom byla žaloba zdejšímu soudu doručena dne 30. 3. 2017. Soudu proto nezbylo než žalobu proti prvostupňovému rozhodnutí odmítnout, a to pro překážku litispendence, tj. překážku již dříve zahájeného řízení.
34. V této souvislosti je nezbytné zdůraznit, že soudu je z vlastní činnosti známo, že žalobkyně napadla svou žalobou v řízení vedeném pod sp. zn. 5 Af 5/2017 toliko výroky I. a II. prvostupňového rozhodnutí; naopak v nyní projednávané věci napadla žalobkyně prvostupňové rozhodnutí v celém rozsahu. Platí ovšem, že napadla-li žalobkyně v podané žalobě jen některý z výroků správního rozhodnutí, na němž je však závislý výrok jiný,

může být v případě důvodnosti žaloby zrušen i výrok na napadeném výroku závislý (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2008, č. j. 7 As 4/2008-85). Výrok o náhradě nákladů správního řízení je přitom bezpochyby takovýmto závislým výrokem.

35. Pokud tedy Městský soud v Praze dospěje v řízení vedeném pod sp. zn. 5 Af 5/2017 k názoru, že je třeba výroky I. a II. prvostupňového rozhodnutí, měl by se na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2008, č. j. 7 As 4/2008-85, zabývat též nezbytností zrušit závislý výrok III. Proto také překážka věci již dříve zahájené brání projednání žaloby nejenom ve vztahu k výrokům I. a II. prvostupňového rozhodnutí, nýbrž i ve vztahu k výroku III.
36. Dlužno dodat, že v nyní projednávané věci není nijak dotčeno právo žalobkyně na soudní ochranu vůči výroku III., neboť žalobkyně nijak nezpochybňovala jeho vlastní znění (např. nesprávný výpočet nákladů řízení), ale zpochybňovala jej právě jen jako závislý výrok pro údajnou nezákonnost výroků I. a II. prvostupňového rozhodnutí.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

37. Soud uvážil, že rozhodnutí o rozkladu ve znění opravného rozhodnutí je nicotné, a proto podle § 76 odst. 2 věta první s. ř. s. tuto nicotnost výrokem I. rozsudku vyslovil.
38. Dále soud uvážil, že žaloba proti prvostupňovému rozhodnutí je neprojednatelná, a to pro překážku již dříve zahájeného řízení. Výrokem II. proto soud podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. žalobu proti prvostupňovému rozhodnutí odmítl.
39. Výrokem III. rozhodl soud o vrácení soudního poplatku, který žalobkyně zaplatila vylepením kolkových známek na žalobu, neboť žalobkyně je *ex lege* od placení soudních poplatků osvobozena. Podle § 11 odst. 2 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), jsou od placení soudních poplatků osvobozeny územní samosprávné celky v případech, kdy se spor týká výkonu státní správy, který je na ně přenesen. Podle § 16 odst. 5 zákona č. 248/2000 Sb., o podpoře regionálního rozvoje, ve znění pozdějších předpisů: *„Regionální rada vykonává působnost v oblasti veřejné správy. Na vztah státu a Regionální rady se při činnostech upravených zákonem vztahují ustanovení o přenesené působnosti krajů obdobně.“*. Jinými slovy řečeno, žalobkyně v projednávané věci má postavení kraje (tj. územního samosprávného celku) při výkonu přenesené působnosti (přenesené státní správy), pročez je podle § 11 odst. 2 písm. b) zákona o soudních poplatcích od placení soudních poplatků osvobozena. Proto soud podle § 10 odst. 1 věta první zákona o soudních poplatcích rozhodl o vrácení soudního poplatku, protože poplatkovou povinnost žalobkyně neměla. Podle § 10a odst. 1 téhož zákona bude zaplacený soudní poplatek žalobkyni vrácen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
40. O nákladech řízení soud rozhodl výrokem IV. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci měla částečný úspěch žalobkyně, avšak žalobkyni ani žalovanému žádné náklady nad rámec jejich běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.
41. O nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení soud rozhodl výrokem V. podle § 60 odst. 5 s. ř. s. Osoba zúčastněná na řízení má totiž právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, kterou jí soud uložil. V posuzované věci soud

osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost v řízení nestanovil, pouze jí umožnil uplatnit v probíhajícím řízení její práva.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. března 2020

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu